

Arrest

nr. 288 230 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ODITO MULENDA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar.

1.2. Op 14 januari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door Dienst Vreemdelingenzaken op 14.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [E.H.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

[M.Y.] [...]

[M.Y.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 20.07.2017 veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf voor diefstal en diefstal met braak.

Op 29.03.2018 werd hij opnieuw veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens slagen en verwondingen en verboden wapenbezit.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones Brussel-Zuid en Brussel-Noord op 29.10.2022 en 08.01.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal en heling.

Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 01.07.2022.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij verklaart wel een Marokkaanse vriendin te hebben in België, zonder hierover verdere informatie te verschaffen.

Betrokkene toont dus niet aan een gemeenschappelijke huishouding te voeren, en heeft bovendien nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien kan het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

[M.Y.] [...]

[M.Y.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 20.07.2017 veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf voor diefstal en diefstal met braak.

Op 29.03.2018 werd hij veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens slagen en verwondingen en verboden wapenbezit.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones Brussel Zuid en PZ Brussel Noord op 29.10.2022 en 08.01.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal en heling.

Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.06.2022 dat hem betekend werd op 01.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 01.07.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

[M.Y.] [...]

[M.Y.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 20.07.2017 veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf voor diefstal en diefstal met braak.

Op 29.03.2018 werd hij veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens slagen en verwondingen en verboden wapenbezit.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones Brussel Zuid en PZ Brussel Noord op 29.10.2022 en 08.01.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal en heling.

Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.06.2022 dat hem betekend werd op 01.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 01.07.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij daar niets heeft. Tijdens een onderhoud met een ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken op 11.02.2022 in de gevangenis verklaarde betrokkene dat hij niet kan terugkeren omdat hij hier wil werken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereiden-de werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet verder worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij vertrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“En ce que, première branche,

La partie adverse notifie au requérant un ordre de quitter le territoire sans délai avec maintien en vue d'éloignement fondé sur le fait “que la répétition des faits délictuels par lui commis portent atteinte à l'ordre public ”.

Que force est de constater qu'il y'a absence de motivation adéquate au regard de l'ordre public », Attendu que dans arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de Justice de l'Union Européenne a rappelé sa jurisprudence constante en la matière la matière, selon laquelle « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt

fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C- 482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) ;

Selon la jurisprudence européenne, la notion d'ordre public "[...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société" (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 23.) ;

S'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE, selon lequel « [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », la Cour de Justice de l'Union européenne (ci-après: la CJUE) a exposé « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard » (arrêt du 11 juin 2015, C-554/13, Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, points 50 à 52), et conclut qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte » (ibid., point 54).

Dans le même arrêt, précisant qu'« il convient de considérer que la notion de «danger pour l'ordre public», telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C- 430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission » (points 59 à 62), la CJUE a considéré que «l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65).

Au vu des termes similaires utilisés dans les articles 7, § 4, et 11, § 2, de la directive 2008/115/CE, il convient de tenir compte de l'enseignement de cet arrêt de la CJUE, dans l'application des dispositions relatives à la décision querellée.

Que le conseil du contentieux dans son arrêt n° 214 428 du 20 décembre 2018 a déclaré « qu'il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société » ;

Que dans ce même arrêt, le CCE précise que « la portée de la notion d'ordre public ne varie pas en fonction du statut de l'individu concerné, dès lors que « l'étendue de la protection qu'une société entend accorder à ses intérêts fondamentaux ne saurait varier en fonction du statut juridique de la personne qui porte atteinte à ces intérêts » (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p.p 21 et 37 ; voir à cet égard notamment l'arrêt CJUE, du 24 juin 2015, H.T., C373/13, point 77) » ;

Qu'en vertu de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et « elle doit être adéquate » ;

Que l'article 62, §2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, stipule que « les décisions administratives sont motivées » et « [l]es faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

Qu'en l'espèce, si le requérant a été condamné en 2017 et 2018, il n'a pas encore été jugé pour les prétendues affaires de décembre 2022 et janvier 2023. Il n'a donc pas pu faire valoir ses moyens de défense. Il n'y a pas de condamnation définitive.

Que les seuls faits infractionnels avérés sont ceux qui datent de plus de 5 ans. Que de tels faits ne peuvent être qualifiés d'actuels selon les exigences de la jurisprudence européenne précitée, de sorte que la partie adverse ne peut déduire de ces faits isolés, une dangerosité du requérant.

Cette motivation est donc insuffisante pour justifier d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire sans délai avec maintien en vue d'éloignement n'est pas adéquatement motivé en ce qu'elle viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En ce que, seconde branche, s'agissant de la violation de l'article 8 de la CEDH et 74/13 de la loi de 1980

Attendu que le requérant a clairement déclaré à la police, lors de son interpellation, qu'il vivait avec sa compagne de laquelle il était d'ailleurs accompagné et entretient par conséquent une vie de famille en Belgique.

Que tous ses éléments n'ont pas été pris en compte, la partie adverse se limitant à soutenir que le requérant était au courant de la précarité de son séjour et ne pouvait créer une vie de famille en Belgique, qu'elle affirme qu'il a été tenu compte des articles 74/13 de la loi de 1980 ainsi que 3 et 8 de la loi de 1980 et ces derniers ne sont pas violés en l'espèce.

Qu'empêcher une personne de fonder une famille en raison de la précarité de son séjour ou ne pas tenir compte d'une telle vie de famille parce qu'une des parties est en séjour irrégulier viole manifestement l'article 8 de la CEDH ainsi que l'article 74/13 en ce que ces derniers exigent que la vie de famille soit analysée et pris en compte lors de la prise d'une telle décision ;

Qu'en appuyant sa décision sur une telle motivation, on peut conclure que cette dernière est entachée d'une motivation inadéquate ;

Qu'il y a par ailleurs une erreur manifeste d'appréciation et un excès ou détournement de pouvoir, la partie adverse ajoutant des conditions supplémentaires à la loi, notamment l'exigence d'être en séjour régulier pour fonder une famille.

Qu'en outre, le requérant a développé une vie privée en Belgique du fait de son implication dans les milieux associatifs dans lesquels il évolue depuis quelques années, se rendant utile de manière bénévole et créant des liens très étroits tant avec les membres de l'association que ceux à qui lesdites associations viennent en aide.

Qu'il a ainsi développé tant une vie privée que familial dans notre pays au sens de l'article 8 de la CEDH ; Qu'enfin, si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Que les risques de violation de l'article 8 CEDH n'ont été évalués concrètement dans le cas d'espèce de telle sorte que ledit article est clairement violé.

Qu'il y a lieu de préciser que l'administration, en l'occurrence la partie adverse, doit procéder à un tel examen au moment de la prise de la décision ;

Qu'elle ne peut se permettre de décider avant de procéder à un tel examen sans violer les articles précités.

Qu'il n'a pas été tenu compte de la situation réelle du requérant.

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme protège le droit des individus au respect de la vie privée et de la vie familiale.

Attendu que quant à l'existence d'une vie privée, la protection évoquée permet de reconnaître un effet à l'intégration d'une personne dans une société, fut-il resté un étranger sur le plan administratif ;

Que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qualitativement satisfaisantes avec des tiers ;

Que dans l'arrêt NIEMIETZ c/ Allemagne du 16 décembre 1992, Série A, n° 251-B, page 33, § 29 suivi notamment par les arrêts HALFORD c/ Royaume-Uni du 27 juin 1997, où la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée » a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » ou chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial. ;

Qu'il s'agit là de la consécration de la notion d'attaches sociales durables.

Qu'au regard de ce qui précède, la motivation de la décision de la partie adverse et les conséquences qu'elle entraîne sont par conséquent disproportionnées par rapport au cas d'espèce.

Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de la décision attaquée puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. Or, force est de constater qu'il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée que la partie défenderesse a eu le souci de procéder à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la vie privée et familiale du requérant en Belgique.

Que tous ces éléments n'ont pas été pris en compte, la partie adverse se limitant à soutenir qu'il a été tenu compte des articles 74/13 de la loi de 1980 ainsi que 3 et 8 de la loi de 1980 et ces derniers ne sont pas violés en l'espèce.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique. Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que de manière constante, le Conseil d'Etat rappelle qu'une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style (C.E., n°53.581, 7 juin 1995, R.D.E., 1995, n°84, p.298-301; C.E., n°40.109, 14 août 1992, RDE, 1994, n°77, p. 82 ; C.E., n°51.507, 2 février 1995, RDE, 1995, n°83, p.184-187).

Que tous les éléments sus évoqués établissent de manière suffisante que la décision attaquée est entachée d'une motivation inadéquate en ce que la partie adverse n'a pas agi dans le respect du principe de bonne administration en omettant de prendre en compte tous les éléments du dossier.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en pleine connaissance de cause. Il requiert en d'autres termes de l'administration qu'elle procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de prendre une décision.

Qu'en vertu de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et « elle doit être adéquate ».

Que l'article 62, §2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, stipule que « les décisions administratives sont motivées » et « [l]es faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ». Qu'il y a lieu de préciser que l'administration, en l'occurrence la partie adverse, doit procéder à un tel examen au moment de la prise de la décision ;

Que par conséquent, l'ordre de quitter le territoire sans délai avec reconduite à la frontière n'est pas adéquatement motivé en ce qu'elle viole les articles 7, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que 8 de la CEDH."

3.2. De motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober

2006, nr. 164.298). De bestreden beslissing werd op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, aan de hand van de concrete elementen van het dossier. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Hij geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en gaat over tot een inhoudelijke kritiek hierop. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en stelt niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In een eerste onderdeel van het middel bekritiseert verzoeker de motivering dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op drie onderscheiden gronden, die elk op zichzelf genomen kunnen volstaan als grondslag van het bevel. In de eerste plaats wordt hem bevel gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. In de tweede plaats wordt hem bevel gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In de derde plaats wordt hem bevel gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor 10 jaar dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Verzoeker betwist de motieven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet niet, zodat deze in elk geval overeind blijven en dit ongeacht de eventuele gegrondheid van zijn kritiek op het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In dit verband merkt de Raad nog op dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt op een risico op onderduiken, wat verzoeker niet aangeeft te betwisten.

Verzoekers kritiek handelt dan ook over een bijkomende en niet-determinerende motivering in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij deze kritiek blijkt dus niet.

3.5. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op zijn verklaring tegenover de politie dat hij samenwoont met zijn vriendin, die hem ook vergezelde. Aldus is er volgens hem sprake van een gezinsleven in België. Hiermee is volgens hem onterecht geen rekening gehouden, minstens blijkt dit niet uit de motivering. Een toetsing aan artikel 8 van het EVRM heeft volgens hem niet plaatsgevonden. Hij acht het strijdig met voormelde artikelen om een persoon te verhinderen een gezin te stichten omwille van zijn preciaire verblijfssituatie of nog geen rekening te houden met dit gezinsleven omwille van deze preciaire verblijfsituatie. Voormelde artikelen vereisen volgens verzoeker dat het gezinsleven in rekening wordt gebracht en wordt onderzocht. Hij betoogt dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door de vereiste te stellen van een legaal verblijf voor het stichten van een gezin. Hij beroept zich daarnaast ook op een privéleven in België.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-, familie- of privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik kreeg verzoeker een toelating voor een verblijf van meer dan drie maanden in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met zijn vriendin.

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, blijkt op eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening hield met verzoekers verklaring dat hij een vriendin heeft in België en dat hij in dit verband een toetsing doorvoerde in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij verklaart wel een Marokkaanse vriendin te hebben in België, zonder hierover verdere informatie te verschaffen.

Betrokkene toont dus niet aan een gemeenschappelijke huishouding te voeren, en heeft bovendien nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien kan het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat

betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

Verweerder geeft in de eerste plaats aan het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM te betwisten.

In dit verband wees het EHRM er reeds op dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere de facto-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In dat geval moeten de banden tussen de partners wel voldoende hecht en effectief beleefd zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat verzoeker geen verdere informatie verschaft over zijn vriendin, dat niet blijkt dat zij een gemeenschappelijke huishouding voeren en dat verzoeker nooit een verblijfsprocedure opstartte in functie van zijn vriendin. Verzoeker betwist deze motieven niet. Hij brengt ook geen andere elementen naar voor die de Raad toelaten vast te stellen dat zijn relatie een voldoende hecht en duurzaam karakter heeft om als gezinsleven onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij weerlegt de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing zodoende niet en toont niet aan dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, waarvan evenwel geen begin van bewijs voorligt, wordt in de bestreden beslissing nog vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. In dit verband benadrukt verweerder nog dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

Met deze laatste opmerking dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, heeft verweerder geen vereiste van legaal verblijf gesteld voor het uitbouwen van een gezinsleven, maar louter een proportionaliteitstoetsing doorgevoerd voor wat betreft de voorgenoemde verwijderingsmaatregel in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zoals blijkt uit de aangehaalde rechtspraak van het EHRM kan hierbij een belangrijk gewicht worden toegekend aan het gegeven dat de partners wisten dat de uitbouw van het gezinsleven in België onzeker was omwille van het illegale of precaire karakter van het verblijf van een van hen. Hiermee heeft hij zijn bevoegdheid dus ook geenszins overschreden of misbruikt. Er is ook geen sprake van dat verzoeker wordt verhinderd een gezin te stichten, nu verweerder evenzeer vaststelt dat niet blijkt dat hij het gewenste gezinsleven niet kan ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zoals hierboven reeds is aangehaald, stelt het EHRM in zijn rechtspraak zeer duidelijk dat in de situatie dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, zoals in het voorliggende geval, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker doet geen enkele moeite dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Hij betwist niet dat er geen elementen voorliggen die maken dat het beweerd gezinsleven niet evenzeer kan worden verdergezet in zijn land van herkomst.

Verzoeker geeft daarnaast nog aan dat hij in België ook een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd. In dit verband voegt hij een “*attest van opvolging*” van een medewerker van de organisatie Strada in Brussel waaruit kan blijken dat verzoeker als vrijwilliger actief was voor hen, dat zij hem kennen als rustig en vriendelijk en dat hij perfect Frans spreekt. Dit stuk lag evenwel niet voor bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden. Hiermee blijken verder nog geen duurzame sociale banden met België waardoor een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen. Al zeker kan op basis hiervan geen sprake zijn van een disproportionele inmenging in enig privéleven, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf.

De Raad stelt daarnaast ook nog vast dat verzoeker niet betwist dat hij actueel het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor tien jaar.

De voormelde vaststellingen volstaan ruimschoots om te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het ingeroepen gezinsleven en niet blijkt dat de in dit verband doorgevoerde beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM, en verzoeker verder niet aangeeft minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen te hebben, kan evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, kan verzoeker evenmin overtuigen dat verweerder het bestreden bevel heeft afgegeven met miskenning van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheids-beginsel kan evenmin worden vastgesteld. Uit verzoekers uiteenzetting kan niet blijken dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de motieven van de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS